

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT

ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr F. J. J. Buijendijk, Dr K. Dijk, Prof. Dr V. Hepp, Drs C. Tazelaar en Dr B. Wielenga

Medewerker (stijers): Dr H. A. van Andel, Solo; Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Drs W. E. Engelkes, Harderwijk; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr K. Schilder, Delft; Dr W. J. A. Schouten, Kampen; Dr J. Thijss, Meppel; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 30000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.

Voor 't Buitenland en Ned-Indië f2.— per jaar.

Advertentie: 35 cent per regel.

INHOUD: Uit de Schrift: Hoe lang nog? (Lukas 9:41). — Kerkelijk Leven: Synode-Indrukken IV. — Zending en Evangelisatie: De thetische en de antithetische (polenische) methode bij de prediking aan Mohammedanen I. — Wijsbegeerte: In de school der wijsbegeerte. — Literatuur en Kunst: „Het Wilhelmus van Nassauwe“. — Uit de Buitenlandsche Kerken. — Perschoon. — Kerknieuws. — Advertenties. — Inhoud 3e jaargang. — Trefw-Register.

UIT DE SCHRIFT.

Hoe lang nog?

Hoe lang zal ik nog bij u lieden zijn en u lieden verdragen? Luc. 9:41.

Hoe lang nog?

Als Jezus die vraag stelt, dan staan we hui-verend stil.

Wat moet daar een diepte van wringende smart, een afgrond, niet van ongeduld, maar van reus-achtigen wil tot voortgang, tot opgang, tot leven, in die woorden: „hoe lang nog?“ opengaan, als ze van zijne lippen komen!

Men heeft over uw Heiland gesmaald en ge-zegd: die bleeke Jezus, dat is de stille martelaar; de krachteloze, die zóo geduldig is, dat we er bij dreigen los te breken in ongeduld en tot zijn kalmen, rustigen vrede, tot zijn rustig oog, tot zijn hand, die het kruis gelaten opneemt, zonden willen roepen: Ontzet U! Doe dan toch iets! Kunt Gij alleen maar lijden? Kunt Gij niet anders dan ge-duldig zijn?

O, indien Jezus niet anders kon, dan zou dit brandend verwijt op zijn plaats zijn. Een mensch, die niet sterk genoeg is om te grijpen naar het leven, is ook een verbleekende zwakkeling in zijn dood.

En men heeft ook gezegd, dat er plaats is voor een beschouwing als deze, over den persoon van Jezus. Jezus — zoo heeft men gespot, neen, nog meer, zóo luidde de soms vertwijfelde klacht: Jezus is ook al geen bekwaame Helper; Hij is geen Sterke, en dus ook geen sterkende mensch. Zijn lijden is zwakheid. Hij houdt niet van het leven. Hij is levensmoel. Hij zegt: hoe lang nog? Hij is niet krachtig genoeg om van het licht en van de vreugde te houden. En daarom is Zijn gang naar den lijdensberg de gang der machte-loosheid. Hij is te zwak om zich te verzetten; Hij laat over zich heengaan wat wil. Hij is het geduld, dat weerzin wekt doordat ieder er over heen mag loopen. Als Jezus in het donker gaat, dan komt het, omdat Hij niet sterk genoeg roepen wil of kan om het licht. Wat hebben we aan zulk een Jezus! Zulk een zwakkeling sterkt ons niet, staalt ons niet, steunt ons niet.

Ja, als dat Jezus was — we zouden ook ons zelf ongetroost zien weggezonden van den kruis-heuvel Golgotha.

Maar — dat is Jezus NIET geteekend ge-lijk Hij is. Dat is Zijn roep: Hoe lang nog uitgelegd in verkeerde zin. In dat woord klaagt niet de levens-zatte, onwennige, en daarom schuw-onwillige mensch, doch de sterke, bewuste drager eener tot het ware, rijke, volle leven opveeren-de kracht. Hoe lang nog — dat zegt Jezus niet tot het leven, maar tot het ellendige, verwrongen leven. Het eigenlijke Leven — dat vervangt Hij, om het te zien en in zijn morgendauw te ademen.

Ja, hier kunt ge Hem zien: in volle lengte zich oprichtend, zich strekkend naar het licht, roepend niet om van het leven en van de menschen af te zijn, maar opeischend, als een reus in boeien, voor zich een wereld, waarin alles is zóo sterk, zóo geloovig, zóo vast in God, als Hij het is. Hij wil het sterke leven! Er zij bevrijding!

Neen, zóo schreeuwt geen zwakkeling, die het leven niet meer begeeren kan, en daarom slechts „dat lieve dood-zijn“ zoekt, of nog liever: van den zachten dood zou willen zijn gezocht.

Zóo siddert ingehouden kracht alleen in de stem van hem, wiens adem hijgt naar het licht, wiens ziel te snakken vermag naar het bruisende, zich

hem volkomen onderwerpende leven. Niet het slayengeduld, maar de heerschersdrang, die roept om een wereld, die naar Hem zich schikt, is in dit woord hoe lang nog, te be-luisteren.

Hoe lang nog?

Wilt gij van dezen kreet iets verstaan, wilt gij het hagen van Jezus' borst zien en weten, welk groot verlangen er in siddert, bezin u dan even over de vraag, wanneer hij zóo gesproken heeft.

Het evangelie zegt het u.

Het plaatst dit roepen: „hoe lang nog?“ in de omlijsting van een tafereel, dat de grootste con-trasten geeft.

Eerst heeft de Christus, daar boven in den berg, den hemel zien opengaan en in zijn lichtgeblonken. Toen heeft Hij geademd in reine lucht en heel Zijn heilige ziel ging open. Toen heeft Hij het ver-heerlijkte leven aanschouwd en heel Zijn zuiver verlangen heeft daarvan de weelde ingedronken.

Maar nu?

Nu ligt daar voor Hem een jong leven, waaruit de doodswalm opstijgt, en de reuk van ont-bin-ding, dat is van vervloeking. Jezus in het gezicht slaat. Een dood-zieke knap, één, dien het ver-derf heeft aangegrepen, ligt daar vóór Jezus, een vraag zonder woorden.

Toen hief Jezus Zijn stem op: Hoe lang nog, hoe lang nog?

Weet gij het nu?

ACHTER dat woord staat: de lichtende berg, de geopende hemel, de verheerlijkte mensch. IN DAT woord golft op Christus' walging over alle wereldellende, en Zijn diepen afkeer van alle aar-dewee en menschenzonde. Hoe lang nog? Het is de Koningsmensch, die zóo roept, want Hij snakt naar leven en naar licht, naar jeugd en naar bloei.

Wie zóo roept als hij sterven gaat, die bewijst voor alle eeuwen, dat zijn dood geen zacht ver-glijden is in het donker als van één, die niet weet wat leven is, doch de sterke daad van hem, die zich sterkte naar het licht — en die toen zeide: Hier zijn mijn handen: bind ze! Hier zijn mijn oogen, die licht zoeken: graaf ze uit. Voer mij in den nacht. Waar is mijn volk? Ik kom, o God, ik kom! om Uwen wil te doen! Ben ik de sterke niet in mijnen ondergang?

Het heilig offer, dat hier zich gaf tot den dood, was alzoo levend en krachtig. Wat oud is en verouderd en nabij de verdwijning, dat kan niet meer ten offer zijn. Geofferd leven, dat moet jong zijn en krachtig; want offeren, dat is: geven wat kostbaar is; dooden, wat niet sterven zou uit zich-zelf.

Het offerlam, dat heden dan zich geeft, zie, hoe het leeft en krachtig is in de beweging van den jongen wil tot leven!

Hoe lang nog?

Dit hart is nog jong, en deze wil nog sterk. Nu verbreke God dat hart en Hij knechte dien wil. Want alleen de smartelijke offergang werkt leven in verzoening.

K. SCHILDER.

KERKELIJK

Synode-Indrukken.

IV.

De gezangenkwestie.

Ontegenzegglijk stond de gezangenkwestie in het brandpunt der belangstelling, niet zoozeer van de Synode, als wel van allen, die vóór de Synode het rapportenboek hadden gelezen.

Hoe dichter echter de Synode op handen was, hoe meer deze brandende kwestie aan warmte verloor.

De kerken en de pers waren zóo eenstemmig in haar afkeuring, dat men vrij algemeen de kans op aanvaarding nihil achtte.

Alleen deze vraag hield de harten bezig: wat gaat er nu gebeuren?

Zal de Synode heel de kwestie ter zijde stellen en ze laten voor wat ze is of zal ze in een andere richting een oplossing zoeken.

De herziening van de „Eenige Gezangen“ achter den psalmbundel vond bij de commissie, door de Synode benoemd, een eenigszins gunstiger ont-haal, dan de berijmde en onberijmde Schriftge-deelten, waarmede Deputaten den gezangenbundel hadden willen uitbreiden.

Onderscheiden voorgestelde verbeteringen in de „Eenige Gezangen“ achtte de Commissie gelukkig geslaagd.

Niettemin werd ook uitdrukkelijk het feit gecon-stateerd, dat deze veranderingen als geheel ge-nomen in den kring der kerken weinig instemming hadden gevonden.

Daarom werd geadviseerd, om zoowel voorstel-len als daarop geoeffende kritiek nogmaals in han-den van Deputaten te stellen.

Hiertegen werd van uit de Synode geen enkel bezwaar vernomen.

Discussie bleef uit.

Daarmee was de Synode dus al heel spoedig gereed.

Anders liep het echter met de eigenlijke gezan-genkwestie, de uitbreiding van den bundel „Eenige Gezangen“.

Hiervan verklaarde de Commissie uitdrukkelijk, dat de proeve over het algemeen niet was geslaagd. De Synode betuigde daarmee haar volkomen in-stemming.

Zelfs zij, die aan de proeve hadden meegewerkt, namen het er nu niet meer voor op.

Voorts voelde de Commissie er niets voor, om op een nieuwe proeve aan te dringen.

Integendeel oordeelde zij, dat dit een onvrucht-baar werk zou wezen.

Immers gaf zij te kennen, dat de oorzaak van het niet-slagen ten deele hierin te zoeken was, dat de Synode van Leeuwarden zich beperkt had tot het verzamelen van berijmde en onberijmde Schriftgedeelten.

Ook dit gaf de Synode unaniem toe.

Daarmede werd de weg, door Leeuwarden ge-wezen, verlaten.

Het is zeker jammer, dat Deputaten zooveel tijd en arbeid moesten offeren ter volvoering van de Leeuwarder opdracht en dat dit alles in een omme-zien werd begraven.

Hoewel toch eervol begraven, want zij mochten in ontvangst nemen den dank der Synode voor wat zij „in deze materie verricht“ hadden.

Maar voor wie woekert men zijn tijd, blijft het niettemin een onprettige gewaarwording.

Verloren moeite is voor een werker altijd een hard ding.

Deze indruk maakte zich, terwijl de Synode zóo besloot, gelijk ook daarvóór reeds, van mij meester. Natuurlijk mag echter aan het werk van Depu-taten het heil der kerken niet worden geofferd.

En geen der Deputaten begeerde dat ook.

Wij mogen er trouwens ook niet op staan, dat onze arbeid succes zal hebben.

Succes in den dienst des Heeren feitelijik een misplaatst woord.

Het hoogste doel in ons kerkelijk leven behoort te zijn, dat onze Heiland in Zijn gemeente ver-heerlijkt wordt.

Het gaat niet om ons, maar om Hem.

En dan hindert het niet, als wij geen succes kunnen boeken.

Doch nu lag het op den weg der Synode om te zorgen, dat, indien er te dezer zake weer Depu-taten benoemd werden, deze een betere opdracht te verstrekken.

De idee van enkel berijmde of onberijmde Schrift-gedeelten als gezangen op te nemen, was prijs-gegeven.

Maar wat nu?

Vanzelf werd de gedachte heengeleid naar het zoogenaamde „vrije kerklied“.

In het rapport der Commissie stond deze uit-drukking tusschen aanhalingsteekens.